

NĂM MỚI, ĐỜI MỚI

EM Lê-thành-Thật:

— Thưa cô, nếu hết thầy tin-dồ đều bị đóng đinh, chết hết, thì còn ai sống nữa mà hầu việc Chúa?

Cô giáo:

— Em hiểu mấy chữ «bị đóng đinh» như thế nào?

— Dạ, lấy đinh bằng sắt đóng tay và chơn vào cây gỗ cho chết như Đức Chúa Jê-sus vậy, chớ sao?

—?

— Em muốn sống để hầu việc Chúa chớ không muốn chết cô ạ. Nhứt là trong năm này, bước qua năm mới này, em muốn sống một đời mới để hầu việc Chúa.

— Muốn sống như thế thì phải chết trước đã.

— Làm sao được, cô?

— Thánh Phao-lô nói: «Tôi đã bị đóng đinh vào Thập-tự-giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi...»

— Vậy thì Thánh Phao-lô cũng bị đóng đinh thật như em đã nói đó sao? Ai đóng giùm cho ông mà không thấy Kinh-Thánh chép?

— Ông chỉ cần kể mình như thế thì được rồi. Đức Chúa Jê-sus đã bị đóng đinh thế cho ông hơn 1.900 năm về trước rồi. Bây giờ ông chỉ cần làm có một điều là «kể mình» là đã bị đóng đinh với Đức Chúa Jê-sus rồi là đủ. Nên ông khuyên chúng ta: «Vậy anh em cũng hãy kể mình là chết về tội-lỗi và là sống cho Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jê-sus-Christ» (Rô 6: 11).

— Thưa cô, không chết mà kể mình là chết, sao được? Khó hiểu quá!

— Ông F. J. Huegel thuật rằng trong một kỳ nội-chiến bên Anh, một gã thiếu-niên tình-nguyên ra trận thay cho cha bị cưỡng-bách tòng-quân mặc dầu phải đảm-đương một gia-dình khá lớn. Gã được thừa-nhận và ra chiến-trường thế cha. Chẳng bao lâu gã bị thương và tử-trận. Mấy tháng sau đại-biểu của chánh-phủ lại đến bảo người cha ấy phải tòng-quân. Người kháng-cự. Các quan-viên hỏi tại sao, thì người đáp: «Tôi đã chết rồi.» Câu trả lời ngộ-nghĩnh ấy khiến họ bật cười. Các quan-viên tưởng người mất trí. Nhưng người cố-quyết rằng đã chết rồi và xin họ nếu không tin cứ xét lại sổ-sách bộ binh thì rõ. Họ xét lại, thấy sổ ghi-chép rõ-ràng người ấy có ra trận và đã thật chết tại chiến-trường như lời người nói. Lẽ tự-nhiên người không còn bị khuấy-rối nữa. Theo luật-pháp, thì đối với chánh-phủ mình người là một kẻ đã chết vì phạm-sự. Bây giờ người được tự-do.

Nếu mỗi lần bất-cứ sự căm-dỗ nào đến cùng chúng ta mà chúng ta lấy đức-tin quả-quyết rằng: «Tôi đã chết rồi,» thì nó không có quyền gì trên ta. Nhiên-hậu chúng ta mới được tự-do sống mà hầu việc Đức Chúa Trời.

Đối với đạo bình tội-lỗi, người lính của Đức Chúa Jê-sus chỉ có một câu khẩu-hiệu: «Tôi đã chết rồi» mà thắng.

— Thưa cô, vậy thì phải chết hoài sao? Rồi thì-giờ đâu mà sống để hầu việc Chúa?

— Hễ chết hoài được thì sống hoài được. Thánh Phao-lô từng-trải như thế khi ông nói: «Chúng tôi thường mang sự chết của Đức Chúa Jê-sus

trong thân-thể mình, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jê-sus cũng được tỏ ra trong thân-thể chúng tôi. Bởi chúng tôi là kẻ sống mà **hằng** bị nộp cho sự chết, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jê-sus cũng được tỏ ra trong xác-thịt hay chết của chúng tôi» (II Cô-rinh-tô 4: 10-11).

Bởi đó chết hoải thì mới sống hoải.

Không chết thì không thể sống, vì sự sống do sự chết mà ra. Hơn nữa, sự chết cũng là mào triều-thiên cho sự sống. Nếu bước qua năm mới này, em muốn sống một đời sống mới vin-liên cho Chúa, thì phải thường thường mang sự chết của Đức Chúa Jê-sus trong thân-thể mình. Hãy xin Chúa cho được đều ấy.— *Trần-như-Tuân*.

NHÀ HÁT VÀ NHÀ-THỜ

MỤC-ĐÍCH nhà hát là dạy người ta đóng một vai trò. Mục-dịch của nhà-thờ là dạy người ta phải chơn-thật.

Mục-dịch của nhà hát là giải-trí. Mục-dịch của nhà-thờ là cứu-rỗi.

Mục-dịch của nhà hát là làm tiền. Mục-dịch của nhà-thờ là làm nên những tâm-tình cao-thượng.

Nhà hát cho người ta cái họ ưa-thích. Các vở hát xấu-xa hơn hết lại kéo đông khán-giả hơn hết, thật đáng buồn. Nhà-thờ cho người ta cái họ cần-dùng, dầu họ chẳng hoan-nghinh cũng không ngại.

Nhà hát kêu-gọi và «nuôi-nấng» sự mê-tham của mắt, sự mê-tham của xác-

thịt và sự kiêu-ngạo của đời. Nhà-thờ đuổi theo mục-dịch đóng đinh xác-thịt và các sự mê-tham của nó vào Thập-tự-giá.

Nhà hát diễn những bi-kịch, tôn cao sự báo-thù và dẫn đến tội sát-nhơn. Nhà-thờ dạy người ta phải tha-thứ tội-lỗi, nhận-chịu khi bị kẻ khác làm hại.

Nhà hát bày-tỏ tinh-thần thể-gian, nó duy-trì sự tham-dục, kiêu-căng, ích-kỷ và báo-thù. Hội-Thánh chơn-chánh bày-tỏ Thần-Linh của Đấng Christ, dạy sự khiêm-nhường, trong-sạch, hi-sinh và tha-thứ.

Cái gì Đức Chúa Trời đã phân-rẽ thì đừng ai hiệp lại.— *A. C. Dixon*.